

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	9
Natuurbescherming	11
Planschade	16
Bijstand	17
Bestuursrecht overig	19
Open overheid	19
Paspoort	20
Verkeer	20
Vreemdelingenrecht	21
Asiel	21
Richtlijnen en verordeningen	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2025, 579

ABRS, 04-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2555](#)

college van burgemeester en wethouders van Pekela, verweerder.

Woningwet 1a, 1b

Wet milieubeheer 1.1a, 10.1

Wet bodembescherming (Wbb) 13

HANDHAVING. WONINGWET. WET BODEMBESCHERMING. Spoedeisende bestuursdwang in verband met brand. Het college heeft aan de bestuursdwangbesluiten overtredingen van onder meer de Woningwet (artikelen 1a en 1b), de Wet milieubeheer (artikelen 1.1a en 10.1) en de Wbb (artikel 13) ten grondslag gelegd. **BEVOEGDHEID.** De Afdeling is in eerste en enige aanleg bevoegd om dit beroep te behandelen. De Afdeling is namelijk bevoegd om kennis te nemen van een beroep tegen een besluit tot handhaving van overtredingen van de Wet milieubeheer en de Wbb. Dat volgt uit de artikelen 8:6, eerste lid, en 11:3 van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 2 van bijlage 2 van die wet. **OVERTREDER.** Gelet op de hoedanigheid van appellant als eigenaar, heeft het college hem terecht aangemerkt als overtreder van artikel 1a, eerste en tweede lid, van de Woningwet. Het college heeft appellant ten onrechte aangemerkt als overtreder van artikel 13 van de Wbb.

[...] Waarom is de Afdeling bevoegd om deze zaak te behandelen?

4. De Afdeling is in eerste en enige aanleg bevoegd om dit beroep te behandelen. De Afdeling is namelijk bevoegd om kennis te nemen van een beroep tegen een besluit tot handhaving van overtredingen van de Wet milieubeheer en de Wet bodembescherming. Dat volgt uit de artikelen 8:6, eerste lid, en 11:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in verbinding met artikel 2 van bijlage 2 van die wet. Er doet zich hier ook geen uitzondering voor als bedoeld in artikel 2 van die bijlage. De besluiten zijn niet splitsbaar in deelbesluiten waartegen enerzijds beroep bij de rechtbank moet worden ingesteld en anderzijds beroep bij de Afdeling moet worden ingesteld.

Vergelijk de uitspraak van 27 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:622](#), onder 7.2.

[...] Heeft het college [appellant] terecht als overtreder aangemerkt?

5.3. [...] Artikel 1b, tweede lid, van de Woningwet richt zich tot degene die het bouwwerk in een staat houdt die niet in overeenstemming is met het Bouwbesluit 2012. Het college heeft [appellant] als eigenaar daarom terecht aangemerkt als degene die het pand in een staat hield die niet voldeed aan het Bouwbesluit 2012. Ondanks dat [appellant] zelf geen handelingen heeft verricht waardoor het pand op instorten kwam te staan, was hij als eigenaar wél verplicht om die met de wet strijdige situatie weg te nemen. Dat [appellant] zichzelf niet in staat achtte om te handelen, betekent niet dat hij daartoe niet gehouden was. Zoals blijkt uit de beschrijving van de gang van zaken onder 5.1, is hier geen situatie aan de orde waarin [appellant] ten onrechte de mogelijkheid is ontnomen om zelf maatregelen te nemen (vergelijk de uitspraak van 2 juni 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1159](#) onder 2.4). Dit betekent dat het college [appellant] terecht heeft aangemerkt als overtreder van artikel 1b van de Woningwet en dat het college de muren en constructies bij wijze van toepassing van (zeer) spoedeisende bestuursdwang mocht laten slopen en afvoeren.

5.4. [...] Als eigenaar was [appellant] bevoegd tot het treffen van voorzieningen en maatregelen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 18 november 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:3550](#)), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2003/04, 29 392, nr. 3, blz. 25 en 26) dat de aard en omvang van het gevaar bepalend zijn voor de te treffen maatregelen en voor hetgeen in een bepaald geval mag worden verwacht. Dit kunnen naast definitieve (eind)maatregelen ook tijdelijke beheersmaatregelen zijn in geval van een acuut gevaar. De maatregelen moeten objectief gezien geschikt zijn om het gevaar te voorkomen of te beperken. De Afdeling is van oordeel - en dat is ook niet in geschil - dat het pand inclusief het bijbehorende erf ten tijde van belang een gevaar voor de gezondheid en veiligheid opleverde vanwege de zich verspreidende asbest, de restanten van het drugslab, alsmede het verontreinigde puin/afval. Het was ook noodzakelijk om de toegang tot het perceel te beperken. Niet is aangevoerd - en dat is ook niet in geschil - dat het college geen verderstrekkende maatregelen of voorzieningen heeft gelast dan noodzakelijk. Gelet op de hoedanigheid van [appellant] als eigenaar, heeft het college hem terecht aangemerkt als overtreder van artikel 1a, eerste en tweede lid, van de Woningwet. Dit betekent dat [appellant], net zoals hiervoor onder 5.3 is overwogen, verplicht was om die met de wet strijdige situatie weg te nemen en dat het niet relevant is dat hij zichzelf niet geschikt achtte om deze voorzieningen en maatregelen te treffen.

5.5 [...] Onder verwijzing naar de uitspraak van 21 juni 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2424](#), onder 5.5 tot en met 5.7, overweegt de Afdeling dat iemand als overtreder van artikel 13 van de Wbb kan worden aangemerkt als hij zelf handelingen als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11 van de Wbb heeft verricht of als dergelijke handelingen, verricht door anderen, aan hem kunnen worden toegerekend. Als het gaat over de toerekening van dergelijke handelingen, kan als overtreder worden aangemerkt degene in wiens machtssfeer de fysieke handelingen liggen waardoor de overtreding is begaan en of die ook die handelingen heeft aanvaard of in het algemeen placht te aanvaarden. Dit laatste is in beginsel het geval als diegene is tekortgeschoten in dat wat redelijkerwijs van hem verwacht mocht worden. Het is daarbij aan het college om aannemelijk te maken dat de betrokkene de overtreder van artikel 13 van de Wbb is.

5.6. [...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat [appellant], ondanks dat hij zelf geen bodembedreigende handelingen heeft verricht, desondanks toch de overtreder van artikel 13 van de Wbb is. Bij de beoordeling van de vraag of [appellant] is tekortgeschoten in dat wat redelijkerwijs van hem mocht worden verwacht met het oog op het voorkomen van de gedraging, acht de Afdeling het volgende van belang.

[appellant] handelde niet als professionele verhuurder. De huurovereenkomst is schriftelijk aangegaan en de huur werd op regelmatige tijdstippen, dat wil zeggen telkens ongeveer midden in de maand, via de bank betaald. Ook heeft [appellant] naar hij onweersproken heeft gesteld het pand op twee afzonderlijke momenten onaangekondigd bezocht en daarbij vanaf de buitenzijde geïnspecteerd, omdat zijn huurster op die momenten niet thuis was. Hij stelt daarbij niets merkwaardigs te hebben opgemerkt en dat hij ook van buurtbewoners geen signalen heeft ontvangen dat er iets mis was. De Afdeling acht dit aannemelijk, mede omdat dergelijke signalen - zoals het college op de zitting heeft erkend - voorafgaand aan de brand bij de gemeente evenmin bekend waren. Uit een door [appellant] ingebrachte bestuurlijke rapportage van de politie blijkt dat de huurster op [datum] 2022 is overleden. [appellant] stelt dat hij daar niet van op de hoogte was tot de brand uitbrak, wat het college niet heeft weersproken. Hoewel er ten tijde van de brand op 30 juni 2022 een betalingsachterstand was van ongeveer twee weken, is dat onvoldoende om aan te nemen dat [appellant] is tekortgeschoten in wat redelijkerwijs van hem mocht worden verwacht. Daarbij betreft de Afdeling dat de betalingsachterstand op dat moment slechts twee weken bedroeg en er,

gelet op de hiervoor geschetste gang van zaken, verder geen concrete aanwijzingen voor [appellant] waren om te vermoeden dat er iets mis was.

Gelet op het voorgaande heeft het college [appellant] ten onrechte aangemerkt als overtreder van artikel 13 van de Wbb. Het college kon hem ter zake daarvan geen last onder bestuursdwang opleggen en dus ook niet overgaan tot toepassing van zeer spoedeisende bestuursdwang.

[...] Kon het college de kosten van de toegepaste bestuursdwang verhalen?

[...] 6.3. Omdat, zoals hiervoor onder 5.6 is overwogen, [appellant] niet kan worden aangemerkt als overtreder van artikel 13 van de Wbb, kon het college de kosten voor de in dat kader toegepaste bestuursdwang niet op [appellant] verhalen. De kosten voor de toepassing van bestuursdwang kunnen op grond van artikel 5:25, eerste lid, van de Awb namelijk alleen op een overtreder worden verhaald. Dit betekent dat het college niet bevoegd was om de kosten als gevolg van het inschakelen van Antea Group op [appellant] te verhalen. [...]

6.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 13 maart 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1042](#), volgt uit artikel 5:25 van de Awb dat de kosten die zijn verbonden aan de toepassing van bestuursdwang in beginsel voor rekening van de overtreder behoren te komen. Als regel gaan de uitoefening van bestuursdwang en het kostenverhaal samen. In bijzondere omstandigheden dient een bestuursorgaan uit een oogpunt van evenredigheid echter geheel of gedeeltelijk af te zien van het kostenverhaal. Zo is relevant of en zo ja in welke mate de overtreding aan de overtreder kan worden verweten. In de regel zal daarbij ook sprake moeten zijn van andere omstandigheden om een uitzondering te maken op de hoofdregel van kostenverhaal.

6.5. Zoals hiervoor onder 5.4 en 5.5 is overwogen had [appellant] wat betreft de staat van zijn pand en het daarbij horende erf een verplichting tot handelen, zodra hij met de brand bekend was. Het pand was immers van [appellant], wat maakt dat hij verantwoordelijk is voor de naleving van de zorgplichten van artikel 1a en 1b van de Woningwet. Een woningbrand is daarbij een voorzienbaar scenario, en derhalve in de regel ook niet aan te merken als een bijzondere omstandigheid als hiervoor genoemd. Omdat het gaat om een oud pand was ook de aanwezigheid daarin van asbest voor [appellant] voorzienbaar. Een pandeigenaar kan zich doorgaans ook tegen de gevolgen van brand verzekeren. Op de zitting heeft [appellant] echter te kennen gegeven dat hij het pand niet heeft verzekerd vanwege de leeftijd ervan en dat hij zich niet bewust was van de risico's. Dat is een echter een eigen, naar mag worden aangenomen door financiële motieven, ingegeven keuze die op zichzelf niet maakt dat de kosten die voortkomen uit de brand als bijzonder, of het verhaal daarvan als onevenredig, zouden moeten worden aangemerkt. In zoverre heeft het college terecht geoordeeld dat er geen reden is om de gevolgen van de overtreding niet op [appellant] te verhalen. Dat [appellant] door het overlijden van zijn huurster naar gesteld geen verhaalsmogelijkheden heeft, ziet de Afdeling niet als een bijzondere omstandigheid.

Verder heeft [appellant] geen bijzondere omstandigheden naar voren gebracht die kostenverhaal onevenredig maken. De hiervoor genoemde kosten van in totaal € 47.393,46 zijn naar het oordeel van de Afdeling niet buitensporig hoog voor het voorkomen of beperken van het gevaar als gevolg van de staat van het pand en het perceel van [appellant]. Dat de kosten mede in verband met het algemeen belang zijn gemaakt, betekent niet dat de kosten daarom niet kunnen worden verhaald. Tenslotte heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat hij deze kosten niet kan dragen. De Afdeling betreft daarbij ook dat het perceel nog een zekere waarde in het economisch verkeer heeft.

Voor zover het college kosten op [appellant] kan verhalen, ziet de Afdeling daarom in het aangevoerde geen grond voor het oordeel dat kostenverhaal onevenredig is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 580

MK ABRS, 04-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2527](#)

raad van de gemeente Maasdriel, verweerder.

Omgevingswet 13.11, 13.12

Omgevingsbesluit 8.13

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.5 lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSPLAN. WRO. EXPLOITATIEPLAN. BESTEMMINGSPLAN.

Vaststelling exploitatieplan. Uitspraak na tussenuitspraak. I.c. wordt het besluit tot vaststelling van het exploitatieplan vernietigd maar het bestemmingsplan is onherroepelijk. Het bestemmingsplan maakt vanaf 01-01-2024 onderdeel uit van het tijdelijke deel van het omgevingsplan, maar het exploitatieplan niet meer. Voor de realisering van de in dat bestemmingsplan voorziene ruimtelijke ontwikkelingen bestaat daarmee geen publiekrechtelijke regeling voor het wettelijk ook verplichte kostenverhaal. Omdat ook niet is voorzien in een privaatrechtelijk kostenverhaal zal de raad een nieuw besluit moeten nemen. Op dit nieuw te nemen besluit is de Omgevingswet van toepassing. Onder de Omgevingswet bestaat het instrument 'exploitatieplan' niet langer en dat geldt ook voor de aanhoudingsverplichting, als opgenomen in artikel 3.5, eerste lid, van de Wabo. De raad wordt opdracht gegeven het omgevingsplan aan te vullen met een kostenverhaalsregeling als bedoeld in afdeling 13.6 van Omgevingswet. Om te voorkomen dat in de tussentijd omgevingsvergunningen moeten worden verleend voor bouwactiviteiten, zonder dat daarvoor een op verhaalbare kostensoorten betrekking hebbende verschuldigde geldsom is betaald, wordt een voorlopige voorziening getroffen.

[...] 8.2. In haar uitspraak van 3 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2721](#), heeft de Afdeling het beroep van [appellant A] en [appellant B] tegen het besluit van de raad van 14 oktober 2021 tot vaststelling van het bestemmingsplan "Kerkdriel Noord, Paddenstoelenbuurt" ongegrond verklaard. Dat betekent dat het bestemmingsplan onherroepelijk is. Het bestemmingsplan maakt vanaf 1 januari 2024 onderdeel uit van het tijdelijke deel van het omgevingsplan van de gemeente Maasdriel.

Door de vernietiging van het besluit van de raad van 14 oktober 2021 tot vaststelling van het exploitatieplan "Kerkdriel Noord, Paddenstoelenbuurt" maakt dat plan geen onderdeel meer uit van het tijdelijke deel van het omgevingsplan. Voor de realisering van de in dat bestemmingsplan voorziene ruimtelijke ontwikkelingen bestaat daarmee in het bijzonder geen publiekrechtelijke regeling voor het wettelijk ook verplichte kostenverhaal. Omdat voor de realisering van die ontwikkelingen ook niet is voorzien in een privaatrechtelijk kostenverhaal met betrekking tot de daarvoor in aanmerking komende gronden in het plangebied van het bestemmingsplan "Kerkdriel Noord, Paddenstoelenbuurt", zal de raad, gelet op het verplichte karakter van kostenverhaal, een nieuw besluit moeten nemen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 27 maart 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1174](#), zijn op dit nieuw te nemen besluit de Omgevingswet en de daarbij

behorende omgevingsrechtelijke regels van toepassing. De Afdeling wijst er daarbij op dat onder de Omgevingswet het instrument 'exploitatieplan' niet langer bestaat. Datzelfde geldt voor de aanhoudingsverplichting, als opgenomen in artikel 3.5, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht. Ervan uitgaande dat de raad bij het nemen van het nieuwe besluit voor een vorm van publiekrechtelijk kostenverhaal zal kiezen, zal hij in dat geval het omgevingsplan in het bijzonder met een regeling voor publiekrechtelijk kostenverhaal moeten aanvullen. Daarnaast kan de raad ervoor kiezen in het omgevingsplan ook regels op te nemen met betrekking tot niet-financiële aspecten, die ook een regeling hadden gevonden in het exploitatieplan. De Afdeling zal met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb de raad dan ook een opdracht geven het omgevingsplan aan te vullen met een kostenverhaalsregeling als bedoeld in afdeling 13.6 van Omgevingswet voor het gebied waar het exploitatieplan "Kerkdriel Noord, Paddenstoelenbuurt" op zag en zal hiervoor ook een termijn stellen. Om te voorkomen dat in de tussentijd omgevingsvergunningen moeten worden verleend voor bouwactiviteiten als bedoeld in artikel 13.11, eerste lid, van de Omgevingswet, gelezen in samenhang met artikel 8.13 van het Omgevingsbesluit, zonder dat daarvoor een op verhaalbare kostensoorten betrekking hebbende verschuldigde geldsom is betaald, zal de Afdeling met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb een voorlopige voorziening treffen in de vorm van een aanhoudingsverplichting voor aanvragen om een omgevingsvergunning voor deze bouwactiviteiten, die uiterlijk na de te stellen termijn komt te vervallen. Hierbij heeft de Afdeling in aanmerking genomen dat het uitvoeringsverbod in artikel 13.12 van de Omgevingswet door het ontbreken van een publiekrechtelijke en privaatrechtelijke regeling voor kostenverhaal geen oplossing biedt voor de situatie die met het vernietigen van het exploitatieplan ontstaat. Zie hiervoor ook de Handreiking kostenverhaal en financiële bijdragen Omgevingswet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van april 2022, pagina 71. [...]

JnB 2025, 581

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-05-2025,

[ECLI:NL:RBZWB:2025:3064](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Alphen-Chaam, verweerder.

Omgevingsbesluit (Ob) 4.21

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ADVIES GEMEENTERAAD. Verlenen omgevingsvergunning realiseren B&B-voorziening. De gemeenteraad is adviseur voor het vergunnen van een bopa in de door hem aangewezen gevallen waarvoor het college het bevoegd gezag is. Dat is geregeld in artikel 4.21 van het Omgevingsbesluit (Ob). De gemeenteraad heeft op 14-11-2022 een lijst van categorieën gepubliceerd waarvoor hij als adviseur optreedt. Het college heeft de aanvraag voor advies aan de gemeenteraad voorgelegd op 04-07-2024. De gemeenteraad heeft op de adviesaanvraag gereageerd, dat hij geen bedenkingen heeft. I.c. wordt geen reden gezien om aan te nemen dat de gemeenteraad door het college onjuist of onvolledig is voorgelicht over de omvang van de vergunningaanvraag. Verzoekers hebben op zich terecht opgemerkt dat in de toelichting onder 'ambtelijke duiding aanvraag' enkel is vermeld dat de procedure voor de bopa moet worden gevolgd omdat de ontwikkelingen (gedeeltelijk) buiten het bouwvlak zijn gesitueerd. Het college heeft op de zitting erkend dat die toelichting beter had gekund. Het college heeft daarbij echter ook toegelicht dat de raad niet alleen de adviesaanvraag heeft gekregen, maar dat daarbij alle relevante stukken aan de raad zijn verstrekt. De voorzieningenrechter ziet op

de adviesaanvraag bevestigd dat er bijlagen zijn bijgevoegd, waaronder het aanvraagformulier, de bouwtekeningen en de ruimtelijke onderbouwing/motivering evenwichtige toedeling van functies aan locaties. De gemeenteraad heeft dus kennis kunnen nemen van het volledige plan, en is daarmee juist en volledig geïnformeerd.

JnB 2025, 582

Rechtbank Limburg, 20-05-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:5129](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heerlen, verweerder.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. Weigering bopa voor gebruik van een (gedeelte van een) bedrijfspand voor wonen. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder zich voldoende gemotiveerd op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij niet bereid is om af te wijken van de regels van het omgevingsplan en daarom aan eiser geen omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit te verlenen. Verweerder heeft zich daartoe in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat wijziging van het gebruik van het bedrijfspand niet in overeenstemming is met een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

JnB 2025, 583

Rechtbank Midden-Nederland, 07-05-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2204](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente De Ronde Venen, verweerder.

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. OPA. BOPA. ETFAL. Weigering omgevingsvergunning vergoten paardenkraamhotel. De aanvraag van eiseres is een aanvraag voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit (een bopa). Het college heeft in het bestreden besluit het belang van eiseres bij het kunnen afbouwen van wat reeds is gerealiseerd afgewogen tegen het algemeen belang dat zich verzet tegen het in strijd met het omgevingsplan vergroten van het paardenkraamhotel. I.c. wordt geoordeeld dat het niet onredelijk is dat het college het belang van het behoud van een open landschap en de natuurwaarden aan De Zuwe en haar wettelijke taak om zich bij het verlenen van een omgevingsvergunning voor een bopa te houden aan de instructieregels van de provincie over een omgevingsplan zwaarder heeft laten wegen dan het belang van eiseres bij het mogen vergroten van het paardenkraamhotel. De nadelige gevolgen van het bestreden besluit voor eiseres zijn niet onevenredig in verhouding tot de met de weigering van de omgevingsvergunning te dienen doelen.

JnB 2025, 584

Rechtbank Midden-Nederland, 24-04-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2456](#)

Omgevingswet 18.10

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.19

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Soest (het college).

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek intrekking verleende omgevingsvergunning voor bouw woningen. Het college heeft in het bestreden besluit een wijziging van de grondslag van het besluit opgenomen. Het college stelt dat het verzoek om intrekking van de vergunning ten onrechte is beoordeeld op de grondslag van artikel 18.10 van de Omgevingswet, dat had artikel 5.19 van de Wabo moeten zijn. Het college stelt verder dat de toets die het college had moeten maken overeenkomt met de toets die in het primaire besluit en in het advies van de commissie is gedaan, omdat artikel 18.10 van de Omgevingswet grotendeels overeenkomt met artikel 5.19 van de Wabo. Om die reden volgt de rechtbank eisers niet in het standpunt dat het vermelden van het verkeerde wetsartikel in het advies van de commissie een motiveringsgebrek in het bestreden besluit oplevert. Wel ziet de rechtbank een gebrek in het bestreden besluit omdat de bezwaargrond over de intrekking grond uit artikel 5:19, eerste lid, sub a, van de Wabo niet is besproken. De rechtbank laat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand omdat het motiveringsgebrek hangende het beroep is hersteld.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-05-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:3133](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 20-05-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:4832](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 19-05-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:3062](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 12-02-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:1626](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 585

ABRS, 04-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2532](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Nota Parkeernormen auto en fiets Gemeente Cuijk

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PARKEERGELEGENHEID. Weigering

omgevingsvergunning voor de activiteit "planologische afwijking van het bestemmingsplan" ten behoeve van de legalisatie van kamerbewoning. De parkeerbehoefte neemt door de vergunningaanvraag toe van twee naar drie parkeerplaatsen. Onder verwijzing naar de Nota Parkeernormen auto en fiets Gemeente Cuijk wordt overwogen dat volgens dit beleid parkeerplaatsen niet uitsluitend op eigen terrein hoeven te worden gerealiseerd, mits de aanvrager daartoe het in de Nota bedoelde parkeeronderzoek overlegt. Appellant heeft een dergelijk parkeeronderzoek niet overgelegd. Gelet op de omstandigheid dat het hier gaat om één extra parkeerplek en gezien de aard van het gebied, wordt geoordeeld dat de zorgvuldigheid in dit geval gebodt dat het college appellant de gelegenheid moest geven om alsnog een zodanig onderzoek over te leggen. Omdat het college dat niet heeft gedaan, is het besluit in strijd met artikel 3:2 van de Awb genomen.

JnB 2025, 586

Rechtbank Gelderland, 21-05-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:3940](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Renkum.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c, 2.12 lid 1 onder a

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Weigering omgevingsvergunning voor kleinschalige wapenhandel. I.c. wordt geoordeeld dat de werkzaamheden onder andere zien op het opslaan van wapens, het herstellen/bewerken van wapens en levering van diensten aan mensen die naar een specifiek wapen op zoek zijn. Daarmee voldoen de werkzaamheden aan de definitie van 'bedrijf' in het bestemmingsplan. Er is geen sprake van detailhandel. Het college heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het bedrijf van eiser voor wat betreft de aard en omvang van de milieuhinder die het veroorzaakt niet gelijk kan worden gesteld aan een bedrijf in categorie 1. In het kader van het ruimtelijke ordeningsrecht wordt milieuhinder bepaald aan de hand van geur, stof, geluid, verkeer en externe veiligheid (bijvoorbeeld explosiegevaar). Gesteld noch gebleken is dat het bedrijf van eiser op deze onderdelen hinder veroorzaakt, zeker niet meer hinder dan bedrijven die wel in categorie 1 vallen. Het aspect 'sociale veiligheid' is geen vorm van milieuhinder, zodat dit bij de beoordeling geen rol kan spelen. De rechtbank voorziet zelf in de zaak door het primaire besluit te herroepen en te bepalen dat de aanvraag van eiser wordt afgewezen omdat er geen vergunning nodig is (een 'positieve weigering').

JnB 2025, 587

MK Rechtbank Rotterdam, 13-05-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:6150](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoeksche Waard.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek om intrekking omgevingsvergunningen voor windpark Oude Maas. Verwijzing naar uitspraken ABRS 18-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3744](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:3745](#). I.c. wordt geoordeeld dat aan alle voorwaarden uit het Kühne & Heitz-arrest is voldaan. Dit leidt tot de conclusie dat het college de omgevingsvergunningen moet heroverwegen en bepalen of deze vergunningen met toepassing van artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo moeten worden ingetrokken. Op grond van de gemaakte belangenafweging heeft het college tot de conclusie kunnen komen dat de omgevingsvergunningen van 2 oktober 2017 niet moeten worden ingetrokken. De bestreden besluiten worden vernietigd, maar de rechtsgevolgen worden in stand gelaten.

JnB 2025, 588

MK Rechtbank Rotterdam, 13-05-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:6153](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoeksche Waard.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II artikel 4 onderdeel 2

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning voor een inkoopstation voor oostelijke deel windpark Oude Maas en een aantal andere werkzaamheden. I.c. wordt geoordeeld dat het college moet beslissen op de aanvraag zoals die is ingediend. De omgevingsvergunning voor het inkoopstation en de andere werkzaamheden is afzonderlijk aangevraagd, los van de omgevingsvergunning voor het bouwen en het in werking hebben van de windturbines. Hiervoor gold de reguliere voorbereidingsprocedure. Dat betekent dat er naar nationaal recht geen verplichting was om inspraak te bieden. Geen strijd met het Verdrag van Aarhus. Voor zover de omgevingsvergunningen voor het windpark in strijd zijn met het Unierecht, betekent dat niet dat ook de verlening van de omgevingsvergunning voor het inkoopstation en de andere werkzaamheden in strijd is met het Unierecht. Daarbij is van belang dat de windturbinebepalingen uit het Activiteitenbesluit milieubeheer en de Activiteitenregeling milieubeheer – waarvoor in strijd met de SMB-richtlijn geen milieueffectrapport voor plannen is gemaakt – bij de verlening van deze omgevingsvergunning geen rol hebben gespeeld. Voor de berekening van de oppervlakte in het kader van artikel 4 van bijlage II bij het Bor hoeven de inkoopstations voor het westelijke en het oostelijke deel niet als één geheel te worden beschouwd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 589

MK ABRs, 28-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2404](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. WIJZIGING JURISPRUDENTIE INTERN SALDEREN. BEMESTEN. Verlenen natuurvergunning voor de realisatie en het gebruik van 163 woningen. I.c. wordt geoordeeld dat de wijziging van de rechtspraak over intern salderen bij de beoordeling van de natuurvergunningplicht, zoals uiteengezet in de uitspraak ABRs 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#), ook geldt voor intern salderen met een toestemming ontleend aan algemene regels over agrarisch gebruik waar bemesten een onderdeel van is. De wijziging komt er in de kern op neer dat intern salderen met een toestemming ontleend aan algemene regels over bemesten, evenals intern salderen met natuur- en/of milieutoestemmingen, niet meer mag worden betrokken bij de vraag of een natuurvergunning nodig is. Intern salderen met een van de bovengenoemde toestemmingen mag wel worden betrokken bij de vraag of een natuurvergunning kan worden verleend.

[...] Waar gaat deze zaak over?

1.1. Deze zaak gaat over het woningbouwproject Overduin (voorheen: Deltersduin) in Egmond aan den Hoef. BPD heeft een natuurvergunning aangevraagd voor de bouw en het gebruik van 162 woningen en bijbehorende verkeersgeneratie. Nadat de rechtbank de natuurvergunning van het college van 14 oktober 2020 had vernietigd, heeft het college bij besluit van 22 mei 2024 de natuurvergunning geweigerd, omdat het project leidt tot een gelijkblijvende of lagere stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie (intern salderen).

Samenvatting van het beoordelingskader intern salderen met algemene regels over bemesten

1.2. In de 18 december-uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat, anders dan voorheen, de referentiesituatie niet mag worden betrokken bij de vraag of significante gevolgen van een project op voorhand zijn uitgesloten. In de voortoets mag voor de beoordeling of significante gevolgen zijn uitgesloten, geen vergelijking worden gemaakt van de gevolgen van de bestaande vergunde situatie met de gevolgen van het project na wijziging. Dit betekent dat in de voortoets, bij de beoordeling of significante gevolgen op voorhand zijn uitgesloten, de gevolgen van het project op zichzelf worden onderzocht. Als uit de voortoets volgt dat significante gevolgen niet op voorhand zijn uitgesloten, dan is voor het project een natuurvergunning nodig. Die zal dus vaker dan voorheen nodig zijn. De Afdeling komt in deze uitspraak tot de conclusie dat ditzelfde geldt voor situaties waarin de referentiesituatie is ontleend aan algemene regels over bemesten. Dit is uitgewerkt in 9-9.8.

1.3. Intern salderen met een referentiesituatie ontleend aan algemene regels over bemesten mag, evenals intern salderen met natuur- en milieutoestemmingen, onder voorwaarden als mitigerende maatregel betrokken worden in de passende beoordeling van de gevolgen van het project. Voor de wijze waarop wordt bepaald of er een referentiesituatie kan worden ontleend aan algemene regels over bemesten en wat de omvang van de referentiesituatie is, wordt aangesloten bij de uitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2874](#). Aan dat kader wordt toegevoegd dat, bij intern salderen met een toestemming die is ontleend aan algemene regels over agrarisch gebruik van gronden, de gevolgen van dat toegestane gebruik als landbouwgrond in de referentiesituatie mogen worden betrokken, tenzij die gronden structureel niet meer in gebruik zijn als landbouwgrond en niet zonder nieuwe natuurtoestemming opnieuw in gebruik kunnen worden genomen als

landbouwgrond. Als peilmoment voor de vraag of de gronden structureel niet meer in gebruik zijn als landbouwgrond geldt de aanvraag voor de natuurvergunning of de overeenkomst tot overname van de rechten van het toegestane gebruik of een ander objectief bepaalbaar moment. Dit is uitgewerkt in 17.2-17.6.

1.4. De Afdeling verwijst naar overwegingen 18-18.4, waarin uiteengezet is hoe in dit geval aan de voorwaarden is voldaan dat intern salderen als mitigerende maatregel in een passende beoordeling mag worden betrokken. De uitspraak heeft ook tot gevolg dat intern salderen met een referentiesituatie ontleend aan algemene regels alleen mogelijk is, als voldaan is aan het additionaliteitsvereiste. De Afdeling licht in deze uitspraak nogmaals toe dat het additionaliteitsvereiste alleen ziet op het gedeelte van de referentiesituatie dat wordt ingezet als mitigerende maatregel. Bij de vraag of aan het additionaliteitsvereiste wordt voldaan, is dus alleen het gedeelte van de referentiesituatie dat wordt ingezet als mitigerende maatregel relevant. Slechts voor dat deel (en dus niet voor de gehele referentiesituatie) moet worden onderbouwd dat het inzetten daarvan niet al nodig is in het licht van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Habitatrichtlijn (hierna: Hrl).

Ook verduidelijkt de Afdeling in deze uitspraak dat de afweging over welke instandhoudings- en/of passende maatregelen worden getroffen niet plaatsvindt op het niveau van het individuele project, maar project-overstijgend is. Dat betekent niet dat de aspecten die samenhangen met het individuele project helemaal geen rol kunnen spelen, maar het is aan het college om hierover een afweging te maken. Dat is uitgewerkt in 19-19.5.

1.5. De Afdeling wijst erop dat, als een plan, programma of pakket van maatregelen waarin gemotiveerd wordt welke instandhoudingsmaatregelen en passende maatregelen die nodig zijn om uitvoering te geven aan artikel 6, eerste en tweede lid, van de Hrl, worden getroffen, in uitvoering is, dit behulpzaam kan zijn bij de beoordeling of voldaan is aan het additionaliteitsvereiste. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Woningbouw op bemeste landbouwgrond: hoe werkt intern salderen dan?") met stroomschema uitgebracht.

JnB 2025, 590

MK ABRS, 28-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2465](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (tegenwoordig: de staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. HANDAVING. VERHOGING MAXIMUMSNELHEID. WIJZIGING JURISPRUDENTIE INTERN SALDEREN. PROJECT. Afwijzing handhavingsverzoek verhoging maximumsnelheid. Uitgegaan dient te worden van een breed projectbegrip, waarbij voor beantwoording van de vraag of iets een project is, relevant is of deze activiteit significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#), onder 4 t/m 4.3. De rechtspraak over intern salderen is ook op deze activiteit van toepassing.

SSRS. Het standpunt dat de interne saldering voorafgaat aan het gebruik van ruimte als gevolg van de snelheidsverlaging binnen het SSRS is juist. Eventuele gebreken aan het gebruik van het SSRS raken dus niet de vraag of de minister op juiste wijze intern heeft gesaldeerd. Daarom is er evenmin sprake van dat de stikstofdepositie die vrijkomt door de snelheidsverlaging, voor een tweede keer wordt gebruikt.

[...] Interne saldering

7. Over de eerste beroepsgrond overweegt de Afdeling als volgt. Het bestreden besluit is gebaseerd op interne saldering. Daarbij is een vergelijking gemaakt van de stikstofdepositie van het project met stikstofdepositie in de referentiesituatie als hulpmiddel om vast te stellen of het project significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied. In dit geval is het project dat stikstofdepositie veroorzaakt het gebruik van het snelwegtraject Leenderheide-Budel met een maximumsnelheid overdag van 100 km/uur en in de avond en nacht (van 19:00 tot 6:00 uur) een maximumsnelheid van 130 km/uur. Dit is geregeld in Verkeersbesluit 2. In dit geval heeft de minister de referentiesituatie voor het gebruik van de snelweg ontleend aan het toegestane gebruik van dit wegvak op de peildatum 24 maart 2000.

Voor zover Milieudefensie met haar beroepsgrond betoogt dat niet intern mag worden gesaldeerd omdat een toestemming voor het gebruik van dit wegvak niet beschouwd kan worden als de toestemming voor een project, waarmee intern mag worden gesaldeerd, overweegt de Afdeling als volgt. Zoals uit de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#), onder 4 t/m 4.3, blijkt, dient uitgegaan te worden van een breed projectbegrip, waarbij voor beantwoording van de vraag of iets een project is, relevant is of deze activiteit significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied. De rechtspraak over intern salderen is ook op deze activiteit van toepassing.

In zoverre slaagt het betoog niet.

[...] 8.1. In de 18 december-uitspraak is de rechtspraak over intern salderen gewijzigd. [...]

8.2. Gelet op deze wijziging in de rechtspraak slaagt het betoog van Milieudefensie. Vast staat dat het project op zichzelf stikstof uitstoot en in zoverre significante gevolgen op voorhand niet zijn uitgesloten. Het oordeel van de rechtbank dat de minister kon concluderen dat significante gevolgen voor een Natura 2000-gebied na de snelheidsverlaging overdag kunnen worden uitgesloten, is ook gebaseerd op een interne saldering die in de voortoets heeft plaatsgevonden en dat mag niet, zo blijkt uit de 18 december-uitspraak.

[...] SSRS

10. Over het betoog dat bij de interne saldering geen rekening is gehouden met het opnemen van stikstofsaldo in het SSRS overweegt de Afdeling als volgt. Het standpunt dat de interne saldering voorafgaat aan het gebruik van ruimte als gevolg van de snelheidsverlaging binnen het SSRS is juist. Eventuele gebreken aan het gebruik van het SSRS raken dus niet de vraag of de minister op juiste wijze intern heeft gesaldeerd. Daarom is er evenmin sprake van dat de stikstofdepositie die vrijkomt door de snelheidsverlaging, voor een tweede keer wordt gebruikt.

[...] 11. Gelet op wat hiervoor onder 8 t/m 8.2 is overwogen, is het hoger beroep van Milieudefensie gegrond. De aangevallen uitspraak moet daarom worden vernietigd.

Beoordeling van het besluit op bezwaar

12. Doende wat de rechtbank onder de gewijzigde jurisprudentie zou hebben behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van Milieudefensie tegen het besluit op bezwaar van de minister van 13 november 2020 alsnog gegrond verklaren, omdat dit is gebaseerd op een interne saldering die in de voortoets heeft plaatsgevonden en de daaruit getrokken conclusie dat significante gevolgen na effectuering van Verkeersbesluit 2 zijn uitgesloten. Zowel het standpunt van de minister dat geen vergunning is vereist, als het standpunt dat als wel een vergunning zou zijn vereist het disproportioneel is om handhavend op te treden, zijn op dit achteraf gezien onjuiste uitgangspunt gebaseerd. Het besluit op bezwaar moet daarom worden vernietigd.

[...] 14. [...] In dit geval geldt dat de activiteit waar het over gaat in deze procedure, fysiek is gestart in maart 2020.

Dit betekent dat op de activiteit die aan de orde is in deze uitspraak de overwegingen over de overgangperiode in de 18 december-uitspraak, onder 24 t/m 24.4, van toepassing zijn, mits daarvoor op grond van de voorheen geldende rechtspraak over intern salderen, geen vergunning nodig was.

15. Uit de overwegingen onder 7 en 9 t/m 10 hierboven volgt dat er geen aanleiding is om te oordelen dat voor de effectuering van Verkeersbesluit 2 op grond van de voorheen geldende rechtspraak over intern salderen een natuurvergunning nodig was. Omdat de wijziging van het gebruik van het traject Leenderheide-Budel bovendien geëffectueerd werd in maart 2020, kan de minister tot 1 januari 2030 dus niet handhavend optreden, ook als nieuw onderzoek naar de vergunningplicht voor het gebruik van het traject uitwijst dat voor dit project een vergunning nodig is. De weigering om handhavend op te treden kan dus in stand blijven. De zaak is daarmee finaal beslecht. [...]

JnB 2025, 591

MK Rechtbank Den Haag, 04-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:9782](#)

minister voor Natuur en Stikstof (thans: de staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur), verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING SCHIPHOL. RELATIVITEITSVEREISTE. INSPRAAK. REFERENTIESITUATIES. WIJZIGING JURISPRUDENTIE INTERN SALDEREN. EMISSIES EN DEPOSITIES. MITIGERENDE MAATREGELEN. INTERNE EN EXTERNE MAATREGELEN. ADDITIONALITEITSVEREISTE. VERSTORING DOOR GELUID EN OPTISCHE VERSTORING. VOGELAANVARINGEN. Verlenen natuurvergunning aan Royal Schiphol Group N.V.. I.c. wordt geoordeeld dat de natuurvergunning niet voldoet aan de eisen die gelden voor intern en extern salderen. Hierbij is van belang dat het beoordelingskader voor intern salderen met twee uitspraken van de ABRS van 18-12-2024 is gewijzigd. Verweerder heeft de stikstofdepositie van de voorgenen activiteit weggestreept tegen de stikstofdepositie die al kon plaatsvinden in twee onderscheiden referentiesituaties (intern salderen). Daarnaast is gebruik gemaakt van stikstofruimte van een aantal agrarische bedrijven waarvan de stikstofrechten zijn overgenomen door RSG (extern salderen). Dit intern en extern salderen is alleen mogelijk als voldaan wordt aan de eisen die gelden voor mitigerende maatregelen, waaronder het zogenoemde additionaliteitsvereiste. Dit vereiste houdt kort gezegd in dat alleen gesaldeerd mag worden met stikstofdepositie, als het wegnemen van die stikstofdepositie niet al nodig is als een instandhoudingsmaatregel of passende maatregel die door de overheid moet worden genomen om te voldoen aan de verplichtingen die gelden ten aanzien van de betrokken Natura 2000-gebieden. Verweerder heeft bij het verlenen van de natuurvergunning ten onrechte niet onderzocht of aan het additionaliteitsvereiste wordt voldaan. Ook daarna heeft verweerder niet inzichtelijk kunnen maken dat voldaan wordt aan het additionaliteitsvereiste. Vernietiging bestreden besluit omdat dit niet met de vereiste zorgvuldigheid is voorbereid en niet draagkrachtig is gemotiveerd.

Bij deze uitspraak is een persbericht ("[Natuurvergunning Schiphol vernietigd](#)") uitgebracht.

JnB 2025, 592

MK Rechtbank Den Haag, 04-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:9781](#)

minister voor Natuur en Stikstof (thans: de staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur), verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. Afwijzing verzoek van MOB om (preventief) handhavend op te treden ten aanzien van luchthaven Schiphol. MOB vreest dat de Wnb zal worden overtreden omdat op Schiphol meer vliegtuigbewegingen plaatsvinden dan zijn toegestaan in de referentiesituatie, terwijl RSG niet over een natuurvergunning beschikt. I.c. wordt geoordeeld dat de minister terecht heeft besloten om niet handhavend op te treden. Vast staat dat aan RSG voorafgaand aan het bestreden besluit een natuurvergunning is verleend. In deze procedure wordt geen oordeel gegeven over de rechtmatigheid van die natuurvergunning en de hieraan verbonden voorschriften.

[...] 5. Vast staat dat aan RSG voorafgaand aan het bestreden besluit een natuurvergunning is verleend. De rechtbank geeft in deze procedure geen oordeel over de rechtmatigheid van die natuurvergunning en de hieraan verbonden voorschriften. Dit oordeel wordt gegeven in de uitspraak van heden over de beroepen die zijn ingesteld tegen die vergunning.

5.1. De verleende natuurvergunning heeft betrekking op een jaarlijks aantal van 500.000 vliegtuigbewegingen handelsverkeer op luchthaven Schiphol, tot het moment waarop het voor Schiphol geldende luchthavenverkeerbesluit (LVB) wordt gewijzigd. Vanaf dat moment zal de natuurvergunning gelden voor 440.000 vliegtuigbewegingen handelsverkeer per jaar, of zoveel meer als wordt toegestaan in het LVB tot een maximum van 500.000 vliegtuigbewegingen handelsverkeer per jaar. Met het verlenen van deze natuurvergunning, is de situatie waartegen volgens MOB handhavend moet worden opgetreden gelegaliseerd. Ten tijde van het bestreden besluit was er daarom geen sprake meer van een overtreding, zodat verweerder op dat moment niet bevoegd was om het door MOB gewenste handhavingsbesluit te nemen.

5.2. De rechtbank volgt MOB niet in haar betoog dat RSG ten tijde van het bestreden besluit nog geen gebruik mocht maken van de natuurvergunning. Om de stikstofdepositie als gevolg van de exploitatie van luchthaven Schiphol te mitigeren, wordt in de natuurvergunning onder meer extern gesaldeerd met negen agrarische ondernemingen. Dit houdt in dat de stikstofuitstoot van deze agrarische ondernemingen wordt weggenomen om stikstofruimte te creëren voor de exploitatie van luchthaven Schiphol. Voorschrift 38 van de natuurvergunning schrijft voor dat van de natuurvergunning uitsluitend gebruik gemaakt kan worden, indien de (saldogevende) activiteiten van de saldogevers zijn beëindigd en beëindigd blijven. Verweerder – hierin gesteund door RSG – heeft onweersproken toegelicht dat de bedrijfsactiviteiten van de saldogevers feitelijk zijn gestaakt en dat het gestaakt blijven hiervan is geborgd doordat met de ondernemingen privaatrechtelijke overeenkomsten zijn gesloten. Daarmee wordt naar het oordeel van de rechtbank voldaan aan voorschrift 38 van de natuurvergunning. Anders dan MOB heeft aangevoerd, volgt uit voorschrift 38 van de natuurvergunning niet dat hieraan pas voldaan wordt als de natuurvergunningen van de saldogevende bedrijven zijn ingetrokken. De tekst van voorschrift 38 biedt hiervoor geen aanknopingspunten.

[...] 6. Dat de rechtbank bij uitspraak van heden de natuurvergunning van RSG heeft vernietigd, leidt niet tot een ander oordeel. Op grond van artikel 8:72, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht brengt de vernietiging van een besluit vernietiging van de rechtsgevolgen van dat besluit mee. Een besluit zoals dat in deze procedure voorligt, is echter niet aan te merken als een rechtsgevolg van de

vernietigde natuurvergunning. Dat betekent dat het bestreden besluit niet voor vernietiging in aanmerking komt op de enkele grond dat de onderliggende natuurvergunning inmiddels is vernietigd.¹ Ten tijde van het bestreden besluit was de natuurvergunning van kracht, zodat verweerder zich destijds terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet langer sprake was van een overtreding waartegen handhavend kon worden opgetreden. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2025, 593

MK Rechtbank Gelderland, 28-05-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:4109](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tiel, het college.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

PLANSCHADE. DIRECTE PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. PASSIEVE

RISICOAANVAARDING. OPENBARE BELEIDSVOORNEMENS. Tegemoetkoming in

planschade. I.c. wordt geoordeeld dat het college (voor het noordwestelijk deel van het perceel) niet passieve risicoaanvaarding kon tegenwerpen op basis van documenten waarvan niet is vast komen te staan dat die openbaar zijn gemaakt (Masterplan en Gebiedsvisie).

Subjectieve voorzienbaarheid speelt geen rol bij passieve risicoaanvaarding, nu dit naar aard verschilt van actieve risicoaanvaarding. Bij actieve risicoaanvaarding gaat het immers om het nemen van een eigen, actieve investeringsbeslissing waarbij een redelijk handelend koper wordt geacht een weloverwogen keuze te maken en bij die keuze de planologische situatie zal moeten betrekken. Bij passieve risicoaanvaarding is dat niet zo omdat in dat geval een verzoeker om planschade is geconfronteerd met een verandering van de planologische situatie van zijn eigendom en diegene in zoverre alleen een keuze heeft om bestaande planologische mogelijkheden al dan niet te benutten. Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 594

MK CRvB, 06-05-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:761](#)

dagelijks bestuur van de Uitvoeringsorganisatie Baanbrekers.

Participatiewet (PW) 17, 54, 58

PARTICIPATIEWET. ONLINE GOKACTIVITEITEN. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. Anders dan bij een bezoek aan een gokinstelling is het bij onlinegokken in beginsel wél mogelijk om met een verifieerbare administratie of boekhouding te komen waarin is opgenomen welke bedragen bij welk gokspel zijn ingezet, welk bedrag per speelbeurt is gewonnen en of en, zo ja, in hoeverre bij welk gokspel de ontvangen bedragen eventueel weer opnieuw zijn ingezet. Bij online gokken worden namelijk al deze gebeurtenissen geregistreerd in het gokaccount van de betrokkene. Ook in het geval van appellanten kan ervan worden uitgegaan dat via hun gokaccount(s) een overzicht verstrekt kan worden van de bedragen die zij bij het gokken hebben ingezet, de bedragen die zij per speelbeurt hebben gewonnen en of en, zo ja, in hoeverre zij de met het gokken ontvangen bedragen eventueel weer opnieuw hebben ingezet, helemaal nu appellanten op hun verzoek al een overzicht van inleg- en opbrengsten van de (beheerder van de) gokwebsite hebben ontvangen.

Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij niet een uitgebreider overzicht met de gevraagde gegevens kunnen verkrijgen. Alleen al daarom is de vooronderstelling zoals neergelegd in de uitspraak van 4 april 2023 hier niet van toepassing.

Zie voorts de uitspraak van de CRvB van 6 mei 2025: [ECLI:NL:CRVB:2025:760](#).

JnB 2025, 595

MK CRvB, 29-04-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:747](#)

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

Participatiewet (PW)

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING ALGEMENE EN BIJZONDERE BIJSTAND EN INDIVIDUELE INKOMENSTOESLAGEN. De Raad heeft overwogen dat er sprake is van zodanige verstrengeling van de stichting en de persoon van appellant dat het vermogen en de inkomsten van de stichting moeten worden aangemerkt als vermogen en inkomsten waarover appellant beschikte dan wel redelijkerwijs kon beschikken. Appellanten hebben de besteding van de contante gelden in de stichting onvoldoende inzichtelijk gemaakt. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij in de te beoordelen periodes in bijstandbehoevende omstandigheden verkeerden. Aangevallen uitspraken bevestigd.

JnB 2025, 596

CRvB, 15-04-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:752](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 14

Participatiewet (PW) 21, 31, 35

Beleidsregel eenmalige energietoeslag 2022 gemeente Bergen (L) (Beleidsregel)

PARTICIPATIEWET. ENERGIETOESLAG. INKOMEN. Anders dan appellante stelt, heeft zij er niet op mogen vertrouwen dat het inkomensbegrip van de PW niet van toepassing zou zijn. Dit betekent dat het college de kinderalimentatie en de IACK terecht als inkomen heeft aangemerkt, omdat kinderalimentatie en IACK niet zijn uitgezonderd van het inkomensbegrip als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de PW. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.2.1. Tussen partijen is alleen in geschil of het inkomensbegrip dat het college hanteert juist is. [...]

4.2.2. Het college heeft in de Beleidsregel bepaald dat met inkomen het totaal aan inkomen wordt bedoeld. Daarmee heeft het college niet nader ingevuld welk inkomen in aanmerking wordt genomen en zodoende geen gebruik gemaakt van de ruimte om ten gunste van de belanghebbende uit te gaan van een hoger inkomen dan voortvloeit uit artikel 35, eerste lid, van de PW. Daarom is de PW op dit punt van toepassing. Volgens het college is bij de behandeling van de aanvragen om een eenmalige energietoeslag 2022 steeds aangesloten bij artikel 31 van de PW. Anders dan appellante stelt, heeft zij er niet op mogen vertrouwen dat het inkomensbegrip van de PW niet van toepassing zou zijn. Dit betekent dat het college de kinderalimentatie en de IACK terecht als inkomen heeft aangemerkt, omdat kinderalimentatie en IACK niet zijn uitgezonderd van het inkomensbegrip als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de PW.

4.3. Appellante heeft verder aangevoerd dat de IACK ten onrechte tot het inkomen is gerekend, omdat geen sprake is van een *toepasselijke* heffingskorting. [...]

4.4. Deze beroepsgrond slaagt niet. Uit artikel 31, eerste lid, derde volzin, van de PW blijkt dat de ten aanzien van de alleenstaande toepasselijke heffingskorting, bedoeld in hoofdstuk 8 van de Wet inkomstenbelasting 2001, in elk geval tot de middelen behoort. Wat zij feitelijk ontvangt is dus niet van belang. Bij de berekening van het inkomen is het college ervan uit gegaan dat appellante maandelijks recht heeft op € 132,83 aan IACK. Niet is gebleken dat dit niet juist is en appellante recht had op een lager bedrag aan IACK. Het college heeft deze heffingskorting terecht als inkomen in aanmerking genomen.

4.5. Appellante heeft ook aangevoerd dat het college bij de berekening van het inkomen is uitgegaan van een onjuiste bijstandsnorm. Appellante en haar kinderen moeten als een gezin worden aangemerkt en daarom in aanmerking komen voor toepassing van de bijstandsnorm voor gehuwden. Volgens appellante is sprake van discriminatie op grond van artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) van appellante als alleenstaande ouder ten opzichte van gehuwden. Ook deze beroepsgrond slaagt niet.

4.6. Uit artikel 21, aanhef en onder a, van de PW blijkt dat de bijstandsnorm voor een 'alleenstaande ouder' gelijk is aan de bijstandsnorm voor een 'alleenstaande'. Appellante is alleenstaand met twee kinderen en valt daarom onder de norm voor een alleenstaande. Met het door appellante bedoelde onderscheid tussen een alleenstaande ouder en gehuwden is geen sprake van gelijke gevallen en dus ook geen sprake van een ongerechtvaardigd onderscheid als bedoeld in artikel 14 van het EVRM.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Open overheid

JnB 2025, 597

MK Rechtbank Amsterdam, 24-04-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:3433](#)

minister van Financiën, verweerder.

Verdrag van Aarhus

Richtlijn 2003/4/EG

Wet open overheid (Woo) 4.1

WOO. VERZOEK. VERANTWOORDELIJKHEIDSRELATIE. MILIEU-INFORMATIE. Afwijzing verzoek openbaarmaking van informatie bij Gasunie en Gasunie Transport Services BV (GTS). I.c. wordt geoordeeld dat GTS, en daarmee Gasunie als 100% moederbedrijf, is belast met een openbare verantwoordelijkheid met betrekking tot het milieu. GTS is op grond van artikel 2, eerste lid, van de Gaswet is aangewezen als onafhankelijke beheerder van het landelijke gastransportnet. GTS is een aparte entiteit die Gasunie heeft opgericht om die netbeheerderstaak te vervullen. Dat GTS is belast met een openbare taak met betrekking tot het milieu baseert de rechtbank op artikel 10, eerste lid, van de Gaswet. Nu GTS is belast met een openbare verantwoordelijkheid met betrekking tot het milieu, is de minister in het bestreden besluit ten onrechte niet ingegaan op de vervolgvraag of sprake is van een 'beslissende invloed' van de minister. Dit betekent dat de minister zich zonder nader onderzoek niet op het standpunt heeft mogen stellen dat artikel 4.1 van de Woo niet verdrags- en richtlijnconform hoeft te worden uitgelegd en dat een zoekslag bij Gasunie en GTS achterwege had mogen worden gelaten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoort

JnB 2025, 598

MK ABRS, 28-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2446](#)

minister van Buitenlandse Zaken.

Rijkswet op het Nederlandschap 3

Paspoortwet 3, 9, 28

PASPOORT. Geen sprake van redelijke twijfel over de identiteit van appellante. In dit geval zijn door de minister geen indicaties genoemd die de indruk hebben gegeven dat appellante niet is wie zij stelt dat ze is.

5.4. Anders dan het geval was in de uitspraak van de Afdeling van 13 november 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4609](#), is er geen sprake van redelijke twijfel over de identiteit van appellante. Hierbij is van belang dat er in dit geval door de minister geen indicaties zijn genoemd die de indruk hebben gegeven dat appellante niet is wie zij stelt dat ze is. Door zich desondanks op het standpunt te stellen dat niet aan de vereiste bewijslast is voldaan heeft de minister een onjuiste toepassing gegeven aan het vereiste van het ontbreken van redelijke twijfel. Dit houdt immers niet in dat de identiteit onomstotelijk vast moet staan. Daarnaast is ook op de zitting door de minister erkend dat er geen andere weg meer openstaat voor appellante om haar gestelde identiteit aan te tonen als onder deze omstandigheden toch van haar vereist wordt om ook sluitend DNA-onderzoek met haar moeder te leveren. Een dergelijke uitleg en toepassing druist in dit geval in tegen het recht het grondgebied te betreden van de Staat, waarvan zij onderdaan is. De minister heeft daarom, mede gelet op de door appellante overgelegde ondersteunende stukken, ten onrechte betwist dat zij de nodige zekerheid heeft verschaft over de door haar gestelde identiteit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 599

MK Rechtbank Oost-Brabant, 27-05-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:2983](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, het college.

Wegenverkeerswet 1994 2 lid 1, 15 lid 1

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeerd (BABW) 21

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. Verkeersbesluit instellen nul-emissiezone voor bedrijfs- en vrachtauto's per 01-01-2025. ONTVANKELIJKHEID. BELANGHEBBENDE.

ZIENSWIJZE. Dit verkeersbesluit betreft een besluit dat gaat over het al dan niet toestaan van activiteiten die een aanzienlijk effect kunnen hebben op het milieu. Verwijzing naar ABRS, 13-07-2022, [ECLI:NL:RVS: 2022:1981](#). De rechtbank beschouwt het verkeersbesluit ook als een omgevingsrechtelijk besluit. **BELANGENAFWEGING.** I.c. wordt geoordeeld dat het college de gevolgen van de milieuzone voor eisers 3 en 4 heeft onderschat. Het college had het gedoogbeleid moeten betrekken bij de belangenafweging. Het college heeft in de belangen van bedrijventerrein 'De Kade' kennelijk altijd aanleiding gezien om de bedrijven tegemoet te komen voor wat betreft het niet handhaven van de milieuzone. De bestaande milieuzone gold voor hen slechts op papier. Dit maakt dat van het college verwacht mocht worden dat het in het bijzonder ten aanzien van dit bedrijventerrein de nodige kennis zou vergaren omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen bij dit verkeersbesluit. Daar geeft het verkeersbesluit onvoldoende blijk van. Het verkeersbesluit, voor zover het gaat om de instelling van de nul-emissie zone op het bedrijvengebied 'De Kade' binnen de Ring, is

onzorgvuldig voorbereid en komt wegens strijd met artikel 3:2 van de Awb voor vernietiging in aanmerking.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 600

MK ABRS, 03-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2495](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Niet in geschil is dat betrokkene na zijn eerdere vertrek uit Syrië is teruggekeerd en daar enige tijd heeft verbleven. Volgens paragraaf C7/33.4.1.3 van de Vc 2000, zoals deze gold ten tijde van het besluit van 8 juli 2024, is dan niet het algemene uitgangspunt van toepassing dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de minister vervolgens in lijn met de uitspraak van 14 augustus 2024 een individuele beoordeling gemaakt. Zij betoogt terecht dat zij de tegenstrijdige verklaringen van betrokkene over zijn verblijf in Syrië daarbij niet hoefde te betrekken. Dat zij hierdoor de omstandigheden van de eerdere terugkeer niet bij de beoordeling heeft kunnen betrekken, komt voor rekening van betrokkene.

JnB 2025, 601

MK ABRS, 03-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2498](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. In de uitspraak van 19 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:94](#), heeft de Afdeling overwogen dat afvalligheid in het kader van die uitspraak betekent dat een vreemdeling zich heeft afgewend van het geloof waarmee hij is opgegroeid, dat hij eerder heeft aangehangen of waarbij hij in de ogen van zijn sociale omgeving of de overheid aangesloten behoort te zijn. Ook een vreemdeling die nooit heeft geloofd in het geloof waarmee hij is opgegroeid, kan dus afvallig zijn of als afvallig worden gezien. Appellant betoogt daarom terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister in dit geval de geloofwaardigheid van de gestelde afvalligheid dan wel toegedichte afvalligheid ten onrechte niet heeft onderzocht en beoordeeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 602

HvJEU (Grote kamer), 02-06-2025, [ECLI:EU:C:2025:392](#)

Kinsa

Richtlijn 2002/90/EG

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24

RICHTLIJN 2002/90/EG. Een onderdaan van een derde land die de Europese Unie illegaal binnenkomt, kan niet worden bestraft wegens hulp bij illegale binnenkomst op de enkele grond dat hij wordt vergezeld door zijn minderjarige kind.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2025, 603

HvJEU (Derde kamer), 05-06-2025, [ECLI:EU:C:2025:397](#)

Nuratau

Richtlijn 2011/95/EU 3

KWALIFICATIERICHTLIJN. Artikel 3 van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat als een gunstigere norm – die overeenkomstig dat artikel 3 kan worden vastgesteld – wordt beschouwd een nationale regeling op grond waarvan subsidiaire bescherming wordt verleend aan een onderdaan van een derde land die, indien hij naar zijn land van herkomst wordt verwijderd, een reëel risico loopt op schending van zijn recht op eerbiediging van het privéleven omdat zijn banden met de lidstaat die het verzoek om internationale bescherming behandelt worden verbroken.

[Naar inhoudsopgave](#)